

Arrest

nr. 159 508 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 november 2015.

Gelet op de beschikking van 24 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DIERCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten voor de beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Op 12 november 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in.

Op 29 april 2014 werd de voormelde aanvraag ontvankelijk verklaard en werd de verzoekende partij ingevolge deze beslissing in het bezit gesteld van een A-kaart.

2. Over de ontvankelijkheid

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar zij het voorwerp van de aanvraag, met name het verkrijgen van een machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden, inmiddels bekomen heeft. Zij werd immers op 25 augustus 2015 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 25 juli 2016.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 november 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 december 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 november 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat de machtiging tot verblijf (A-kaart) slechts betrekking heeft op een tijdelijk verblijf in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij op heden dus geen onbeperkt verblijf heeft. Zolang de kans bestaat dat het tijdelijk verblijf in het kader van de regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt stopgezet of niet verlengd meent zij haar belang bij huidig beroep te behouden.”*

Artikel 39/56 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven (*Parl. St.*, Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118.).

Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Het belang waarvan de verzoekende partij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging

haar een concreet voordeel oplevert. Het belang als ontvankelijkheidsvoorwaarde verbiedt beroepen die een zuiver symbolische vernietiging beogen of die enkel strekken tot het vernietigen in het belang van de wet, zonder dat de verzoekende partij enig voordeel, hoe miniem ook, kan halen uit die nietigverklaring (RvS, 8 mei 2014, nr. 227.305, NV BETOFIN en cons). Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een A-kaart welke steeds verlengd werd en waarvan de geldigheidsduur op heden tot 25 juli 2016 reikt. Er zijn geen indicaties die zouden moeten doen aannemen dat de verzoekende partij geen nieuwe verlenging zou kunnen verkrijgen. Het verkrijgen van de A-kaart kan worden beschouwd als het finale doel van de aanvraag om machtiging van verblijf en van het beroep dat ingesteld werd tegen de bestreden beslissing. Nu de verzoekende partij op heden heeft verkregen wat zij beoogde geeft zij geen blijk meer van een actueel belang.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat zij ingevolge de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing een onbeperkt verblijfsrecht zou kunnen krijgen, toont zij niet aan dat een machtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet haar per definitie een in de tijd ongelimiteerd en onaantastbaar verblijfsrecht zou verschaffen en dus een ruimer voordeel dan datgene wat zij heeft verkregen middels de A-kaart waarvan sprake. De Raad merkt op dat dit slechts een hypothetisch, zuiver eventueel belang betreft. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken.

Er wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking d.d. 26 oktober 2015 opgenomen grond.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij een actueel belang heeft bij de gevraagde vernietiging.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU